

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: J. J.**, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Evou Oncirkovou, advokátkou advokátní kanceláře SIEGEL & ONCIRKOVÁ se sídlem v Karlových Varech, ul. Dr. Davida Bechera č. p. 19, PSČ 360 01, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2011, č. j. 4980/DS/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 28. 11. 2011, č. j. 4980/DS/2011, kterým došlo k zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Podbořany, odbor dopravy, dopravní přestupky, ze dne 31. 10. 2011, č. j. DOP-37254/2011/Dol/9305/2011, jímž byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 7.000,-Kč, dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 8 měsíců a také mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 9. 3. 2011 v 14.03 hod. v obci Lubenec na silnici č. I/6, ve směru od Prahy na Karlovy Vary, při řízení osobního vozidla tov. zn. AUDI A6, r. z. „X“, mu byla

měřicím zařízením naměřena rychlost 97 km/h na dráze 65,9m, ačkoliv v daném úseku byla zákonnou úpravou povolena maximální rychlost 50 km/h.

V žalobě vyjádřil přesvědčení, že žalobci, jakožto účastníku řízení, ve správním řízení musela být dána možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům dle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce tedy měl zákonné právo vyjádřit se ke všem podkladům před vydáním rozhodnutí. Toto právo vyplývá i z ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, kdy obviněný má právo se vyjádřit ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a k důkazům o nich. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo z důležitého důvodu. Žalobce má za to, že správní orgán mu upřel jeho právo se osobně vyjádřit k podkladům před vydáním rozhodnutí, přestože se žalobce vždy řádně a včas omluvil a důvod své omluvy řádně doložil. Z toho pak vyplývá nezákonnost a nicotnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí.

Dle žalobce rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti je důkazní prostředek, se kterým se je správní orgán povinen vypořádat stejně jako s každým jiným důkazem. Ověřování důvodnosti omluvy se musí dít procesně relevantním způsobem. Nelze se proto pouze domýšlet a na základě nepodloženého úsudku tvrdit, že je omluva žalobce a její řádné doložení pracovní neschopenkou účelové. Tuto domněnku je třeba prokázat. Žalovaný přitom bez jakýchkoliv důkazů pouze omluvu žalobce označil za účelovou a ani se nezabýval tím, že prvoinstančním správním orgánem nedošlo ani k vyrozumění žalobce o nepřijetí omluvy. Předvolání k ústním jednáním je písemností, jíž správní orgán vyžaduje osobní účast zastoupeného v řízení proto, aby byl smysl či obsah řízení naplněn. Typickým takovým úkonem je provedení výsledku účastníka řízení, když jeho osobní výpověď nemůže poskytnout nikdo jiný, nežli on sám. Žalobce má za to, že osobní výpověď účastníka řízení je jedním z hlavních podkladů, ze kterých je nutno vycházet při vydání rozhodnutí ve věci. Samotná skutečnost, že žalobce byl ve dnech 25. 4. 2011 a 21. 7. 2011 postižen za přestupky v dopravě, neznamená, že by byl schopen účasti na nařízených ústních jednáních. Pouze z této skutečnosti toto přeci nelze vyvozovat, když správním orgánům obou stupňů nebyly o věci známy další fakta.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že již v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí se správní orgán prvního stupně řádně vypořádal s opakovaným nedostavením se žalobce na správní úřad k ústním jednáním. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí přitom vyplývá, že správní orgán prvního stupně k omluvám žalobce přistupoval s vysokou mírou obezřetnosti, když žalobce v omluvách uváděl, že mu jeho aktuální zdravotní stav neumožňuje se ústního jednání zúčastnit. Správní orgán prvního stupně si na základě rozhodnutí o žalobcově dočasné pracovní neschopnosti vystavené dne 18. 4. 2011 MUDr. P. S. vyžádal od Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy Vary sdělení statistické značky žalobcovy nemoci a také záznamy o kontrolách dodržování léčebného režimu, přičemž zjistil, že žalobcova dočasná pracovní neschopnost byla vystavena na diagnózu „akutní bronchitis“, a dále zjistil, že u žalobce byla provedena kontrola léčebného režimu dne 11. 5. 2011 v 9.55 hod., kdy žalobce nebyl zastihnut v místě pobytu jeho dočasné pracovní neschopnosti, která byla omluvena jeho ošetřujícím lékařem, dále byla provedena kontrola dne 12. 5. 2011 v 13.00 hod., kterou nebylo zjištěno žádné

porušení, a dále byla provedena kontrola dne 17. 8. 2011 v 10.45 hod., kdy žalobce nebyl zastihnut v místě pobytu jeho dočasné pracovní neschopnosti, která byla omluvena jeho ošetřujícím lékařem. Dále žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně po tomto sdělení od Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy Vary posoudil nepřítomnost žalobce v místě pobytu jeho dočasné pracovní neschopnosti ve vzájemném pohledu na způsob přebírání předvolání k ústnímu jednání v podobě zásilek do vlastních rukou. Z přehledu jednotlivých omluv ze strany žalobce je přitom patrné, že k převzetí těchto zásilek docházelo s několikadenním zpožděním, ačkoliv žalobce v době své dočasné pracovní neschopnosti neměl povoleny vycházky, což věrohodnost jeho omluv zpochybňuje. Pochybnosti o věrohodnosti žalobcových omluv zvyšuje i kopie cestovní smlouvy, kterou žalobce zaslal správnímu orgánu prvního stupně jako omluvu z ústního jednání, které bylo nařízeno na den 8. 9. 2011, z níž vyplývá, že žalobce se dne 18. 8. 2011 dostavil do cestovní kanceláře EXIM TOURS, a. s., k podpisu této smlouvy, a to ještě v době pracovní neschopnosti, neboť na kontrolu k lékaři se měl dostavit dne 30. 8. 2011. Věrohodnost žalobcových omluv je dle žalovaného zpochybněna i skutečnostmi, které jsou zaznamenány v žalobcově evidenční kartě řidiče, když ta obsahuje zápis o uložení blokové pokuty za spáchaný přestupek, kterého se žalobce dopustil dne 25. 4. 2011 v územním obvodu Policie ČR Velký Beranov, a dále obsahuje zápis o uložení blokové pokuty za spáchaný přestupek, kterého se žalobce dopustil dne 21. 7. 2011 v územním obvodu Městské Policie Karlovy Vary, z čehož je zřejmé, že obou těchto přestupků se žalobce dopustil v době trvání jeho pracovní neschopnosti. Nedůvěra v omluvy žalobce z ústního jednání tak vedla správní orgán prvního stupně k vzbuzení dojmu, že tento postup ze strany žalobce se stal určitou rutinou vedoucí k vyhýbání se projednání přestupku ve snaze protahovat řízení s ohledem na běh prekluzivní lhůty. Proto žalobcova omluva z jednání dne 27. 9. 2011 nebyla správním orgánem prvního stupně akceptována.

K námitce žalobce, že mu správním orgánem prvního stupně bylo upřeno jeho právo vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, žalovaný uvedl, že s touto námitkou se vypořádal již v žalobou napadeném rozhodnutí. V tomto rozhodnutí mj. uvedl, že z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce byl správním orgánem prvního stupně nadstandardně opakovaně předvoláván k ústnímu jednání, a to celkem 10x, a to na dny 30. 3. 2011, 21. 4. 2011, 15. 6. 2011, 22. 6. 2011, 29. 6. 2011, 13. 7. 2011, 20. 7. 2011, 17. 8. 2011, 8. 9. 2011 a 27. 9. 2011, kdy se nikdy nedostavil a kdy se omluvil převážně z důvodu údajné pracovní neschopnosti. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že plně souhlasí se správním orgánem prvního stupně, že žalobci i v době jeho pracovní neschopnosti či před jeho dovolenou nebo po jeho dovolené nic nebránilo v tom, aby si sjednal vhodný termín k provedení ústního jednání se správním orgánem prvního stupně, což však úmyslně neučinil, čímž se kromě jiného i sám podílel na skutečnosti, že se nemohl seznámit s podklady pro vydání předmětného rozhodnutí. Tento názor žalovaný opírá o skutečnost, že žalobce, ač byl údajně v pracovní neschopnosti od 18. 4. 2011, tak dne 25. 4. 2011 se dopustil dopravního přestupku na dálnici D1 v územním obvodu Policie ČR Velký Beranov, kdy mu byla naměřena rychlost jízdy 174 km/h v místě, kde je povolena maximální rychlost 130 km/h, což bylo vyřešeno uložení blokové pokuty. Proto se žalovaný ztotožnil s postupem správního orgánu prvního stupně, který dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích projednal přestupek v jeho nepřítomnosti a rozhodoval pouze na základě písemných dokladů poskytnutých od Policie ČR, které dle správních orgánů obou stupňů dostatečně prokazovaly spáchání předmětného přestupku žalobcem. Překročení nejvyšší povolené rychlosti v daném úseku obce Lubenec při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h o 44 km/h žalobcem bylo jednoznačně doloženo výtiskem z měřicího zařízení silničního

laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, přičemž tento výtisk patří k nejvýznamnějším důkazům používaných běžně v řízení o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Materiály zajištěné Policií ČR nepochybně dokládají, že policisté řádně naměřili a zjistili, že uvedené vozidlo řízení žalobcem překročilo o 44 km/h maximální povolenou rychlost.

V následně učiněné replice žalobce setrval na jednotlivých žalobních námitkách. K věci dodal, že to, že se nemohl k ústním jednáním dostavit, nezáviselo na jeho subjektivní vůli, jelikož byl v pracovní neschopnosti, což také řádně doložil. Dále zdůraznil, že v žádném případě se nejednalo o obstrukce, kterými by žalobce zamýšlel celé řízení protahovat, jak se mylně domnívá žalovaná strana. Správní orgán prvního stupně měl důvodnost omluv posuzovat vždy jednotlivě a individuálně a nemohl bez náležitého prošetření uzavřít, že omluva z ústního jednání nařízeného na den 27. 9. 2011 je bez dalšího nedůvodná. Vedle toho uvedl, že kopie cestovní smlouvy uzavřené s cestovní kanceláří EXIM TOURS, a. s., která byla žalobcem podepsána v době jeho pracovní neschopnosti, rozhodně nesnižuje věrohodnost jeho omluv, když tuto smlouvu mu k podpisu přinesla domů jeho manželka, na což již bylo poukazováno. Žalovaná strana však svá rozhodnutí opřela o naprosto nepodložené domněnky, které nemohou sloužit jako usvědčující důkazy o úmyslném vyhýbání se správnímu řízení. Dle žalobce věrohodnost jeho omluv nesnižuje ani to, že k přebírání předvolání k ústním jednáním docházelo s několikaenním zpožděním, ačkoliv žalobce neměl v době své pracovní neschopnosti povoleny vycházky. Tuto skutečnost lze totiž vysvětlit tím, že žalobce mohl v době příchodu doručovatelky spát či provádět osobní hygienu, a proto domovní zvonek neslyšel, popř. je možno uvažovat o funkčnosti domovního zvonku. Žalobce trvá na tom, že pokud nevyhověl jeho omluvě z jednání nařízeného na den 27. 9. 2011, tak pochybil, pokud okamžitě nevyrozuměl žalobce či jeho právní zástupkyni o této skutečnosti, a to např. formou telefonu či e-mailu. Správní orgán prvního stupně tak svým postupem porušil ust. § 74 zákona o přestupcích, jelikož nemohl věc projednat při ústním jednání dne 27. 9. 2011 bez přítomnosti žalobce, když neměl jakkoliv prokázáno, že jeho omluva je nedůvodná. Závěrem žalobce podotknul, že žalovaný se dostatečně nevypořádal se skutečnostmi a námitkami uváděnými žalobcem.

O žalobě soud rozhodoval v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupkyně žalobce s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a zejména pak uskutečněném ústním jednání před soudem dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není jakkoliv důvodná.

Již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku bylo předestřeno, že žalobce předmětnou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícímu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 9. 3. 2011 v 14.03 hod. v obci Lubenec na silnici č. I/6, ve směru od Prahy na Karlovy Vary, při řízení osobního vozidla tov. zn. AUDI A6, r. z. „X“, mu byla měřícím zařízením naměřena rychlost 97 km/h na dráze 65,9m, ačkoliv v daném úseku byla zákonnou úpravou povolena maximální rychlost 50 km/h.

Předně soud uvádí, že jako zjevně nedůvodnou vyhodnotil námitku žalobce o tom, výrok žalobou napadeného rozhodnutí je nicotný, když soud neshledal sebemenší skutečnost nasvědčující opak. Dále soud předně uvádí, že se neztotožnil s tvrzením žalobce, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal se skutečnostmi a námitkami uváděnými žalobcem v jeho odvolání, neboť z odůvodnění tohoto rozhodnutí jednoznačně vyplývá, a to konkrétně ze str. 3, 4 a 5, že žalovaný se v náležitě a tedy v dostatečném rozsahu vypořádal se všemi žalobcovými námitkami obsaženými v jeho odvolání. Soud proto neshledal důvod pro zrušení tohoto rozhodnutí z důvodu jeho nicotnosti s poukazem na ust. § 76 odst. 2 s. ř. s., či pro nepřezkoumatelnost z nedostatku důvodů s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Dále soud uvádí, že v daném případě soud neshledal postup správního orgánu prvního stupně nezákonným, pokud v rámci správního řízení o předmětném přestupku přikročil dne 31. 10. 2011 k vydání rozhodnutí o přestupku, jak bylo citováno výše, přičemž ani žalovaný nepochybil, pokud v rámci odvolacího řízení toto prvoinstanční rozhodnutí bez dalšího potvrdil svým rozhodnutím ze dne 28. 11. 2011, proti němuž je brojeno předmětnou žalobou. Soud se tedy neztotožnil s tvrzením žalobce, že před vydáním rozhodnutí ve věci samé správním orgánem prvního stupně, a to v souvislosti s uskutečněním ústního jednání, jehož cílem bylo projednání předmětného přestupku ve správním řízení, činil obstrukce, které bránily tomuto správnímu orgánu dotýčný přestupek řádně projednat v zákonem předvídaných lhůtách, když podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že přestupek není možné projednat, pokud by od jeho spáchání uplynul jeden rok.

Při učinění tohoto závěru soud vycházel z faktu, že žalobce byl správním orgánem prvního stupně opakovaně s dostatečným předstihem předvoláván prostřednictvím poštovních zásilek doručovaných vždy jeho právní zástupkyní a popř. i samotnému žalobci k ústnímu jednání za účelem projednání předmětného přestupku. Z obsahu předloženého správního spisu totiž v tomto směru vyplývá, že správní orgán prvního stupně žalující stranu obeslal celkem 8x, kdy žalující straně nabídl celkem 10 termínů uskutečnění dotýčného ústního jednání. Přes tuto nebývale četnou nabídku termínů na uskutečnění dotýčného ústního jednání, přičemž se jednalo o data: 30. 3. 2011, 21. 4. 2011, 15. 6. 2011, 22. 6. 2011, 29. 6. 2011, 13. 7. 2011, 20. 7. 2011, 17. 8. 2011, 8. 9. 2011 a 27. 9. 2011, se však žalobce nikdy v navrženém termínu ke správnímu orgánu prvního stupně nedostavil s tím, že se nedostavil ani v jiných datech, popř. ani nikdy nenavrl jiný konkrétní datum, kdy by se mohl zúčastnit dotýčného ústního jednání. Zde je třeba uvést, že je sice pravdou, že žalobce svoji neúčast prostřednictvím své právní zástupkyně vždy písemně omluvil. Skutečností však je, že vyjma jedné omluvy, a to omluvy z ústního jednání nařízeného na den 30. 3. 2011, kdy právní zástupkyně žalobce zaslala písemnou omluvu správnímu orgánu prvního stupně z důvodu kolize tohoto termínu s nařízeným soudním jednáním u Krajského soudu v Plzni, byl vždy důvod omluvy dán právě a výlučně na straně žalobce a nikoliv jeho právní zástupkyně. Žalobce totiž prostřednictvím

své právní zástupkyně k nařízenému ústnímu jednání na den 21. 4. 2011 zaslal správnímu orgánu prvního stupně písemnou omluvu z tohoto jednání s poukazem na jeho aktuální zdravotní stav, který mu znemožňuje zúčastnit se projednání dotyčného přestupku. K této omluvě pak přiložil kopii dokladu o jeho dočasné pracovní neschopnosti vystavené dne 18. 4. 2011 MUDr. P. S. Na základě tohoto dokladu o jeho pracovní neschopnosti ze dne 18. 4. 2011 pak žalobce zaslal prostřednictvím jeho právní zástupkyně správnímu orgánu prvního stupně celkem ještě 5 písemných omluv s poukazem na to, že žalobce je nadále v pracovní neschopnosti, přičemž nejprve avizoval termín do 31. 7. 2011 a posléze termín do 30. 8. 2011. Poté žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně správnímu orgánu prvního stupně zaslal k nařízenému ústnímu jednání na den 8. 9. 2011 další písemnou omluvu, a to z důvodu čerpání řádné dovolené, k čemuž doložil kopii cestovní smlouvy uzavřené dne 18. 8. 2011 s cestovní kanceláří EXIM TOURS, a. s., na zahraniční letecký zájezd, která byla opatřena jeho vlastnoručním podpisem. Následně žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně správnímu orgánu prvního stupně zaslal k nařízenému ústnímu jednání na den 27. 9. 2011 další písemnou omluvu, a to z důvodu jeho opětovné dočasné pracovní neschopnosti, ke které doložil kopii dokladu o této dočasné pracovní neschopnosti vystavené dne 23. 9. 2011 MUDr. P. S. Na tomto místě soud uvádí, že žalovaná strana legitimně vyhodnotila žalobcovy mnohačetné omluvy z jednotlivých termínů nařízeného ústního jednání, jehož účelem mělo být projednání dotyčného přestupku, jako nevěrohodné, a to s ohledem poznatky, které byly zjištěny správním orgánem prvního stupně a které zároveň byly i řádně doloženy v rámci předmětného správního řízení. Soud má na mysli skutečnost, že správní orgán prvního stupně zjistil a také doložil, že doklad o žalobcově dočasné pracovní neschopnosti ze dne 18. 4. 2011 byl vystaven pro diagnózu „J209 - akutní bronchitis“, vedle toho správní orgán zjistil a doložil, že u žalobce byla provedena kontrola léčebného režimu mj. dne 11. 5. 2011 v 9.55 hod., kdy žalobce nebyl zastihnut v místě pobytu jeho dočasné pracovní neschopnosti, která byla omluvena jeho ošetřujícím lékařem a dále byla provedena kontrola mj. dne 17. 8. 2011 v 10.45hod., kdy žalobce opět nebyl zastihnut v místě pobytu jeho dočasné pracovní neschopnosti, která byla omluvena jeho ošetřujícím lékařem. Vedle toho má soud na mysli skutečnost, která znevěrohodňuje výše předestřené žalobcovy omluvy, že správní orgán prvního stupně zjistil a také doložil, že žalobce v místě pobytu jeho dočasné pracovní neschopnosti, a to na adrese „X“, třebaže v době své dočasné pracovní neschopnosti neměl povoleny vycházky, osobně nepřebíral jednotlivá předvolání k ústnímu jednání za účelem projednání dotyčného přestupku v podobě zásilek do vlastních rukou, když k tomu docházelo s několika denním zpožděním (vyjma dvou případů, kdy zásilka byla po jisté době, kdy žalobce nebyl zastihnut na příslušné adrese, vložena do jím užívané schránky) na příslušné pobočce České pošty, s. p., kam se žalobce dostavil vždy osobně. A v neposlední řadě má soud na mysli skutečnost, která znevěrohodňuje výše předestřené žalobcovy omluvy, že správní orgán prvního stupně zjistil a také doložil nepochybnou skutečnost, že žalobce se v době své dočasné pracovní neschopnosti dopustil hned dvou přestupků, a to dne 25. 4. 2011 v územním obvodu Policie ČR Velký Beranov a dne 21. 7. 2011 v územním obvodu Městské policie Karlovy Vary. V souvislosti se žalobcovým přestupkem ze dne 25. 4. 2011 je přitom nutno zdůraznit, což ostatně učinil již žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, že se jednalo o přestupek na úseku dopravy, kdy žalobci na dálnici D1 v územním obvodu Policie ČR Velký Beranov byla naměřena rychlost jízdy 174 km/h v místě, kde je povolena maximální rychlost 130 km/h, přičemž tento přestupek byl vyřešen uložením blokové pokuty žalobci.

Všechny tyto právě předestřené skutečnosti ve svém souhrnu zcela oprávněně vedly na straně správního orgánu prvního stupně a žalovaného k nedůvěře v mnohačetné omluvy

žalovaného z nařízených termínů ústního jednání, když z nich je zřejmé, že žalobce se opakovaně zdržoval mimo místo jím nahlášeného pobytu v době jeho dočasné pracovní neschopnosti. Minimálně jednou, a to dne 25. 4. 2011, se přitom žalobce pohyboval ve značné vzdálenosti od místa pobytu při jeho dočasné pracovní neschopnosti, a to dokonce v pozici řidiče jedoucího rychlostí 174 km/h na dálnici D 1 poblíž obce Velký Beranov. Další pochybnosti o oprávněně uplatňovaných omluvách ze strany žalobce pak nepochybně vzbuzuje i skutečnost, že žalobce krátce po ukončení jeho dočasné pracovní neschopnosti na základě dokladu o jeho dočasné pracovní neschopnosti ze dne 18. 4. 2011 byl žalobce schopen absolvovat letecky zahraniční dovolenou v termínu od 7. 9. 2011 do 17. 9. 2011, a vzápětí po návratu opět nastoupit do další pracovní neschopnosti na základě dokladu ze dne 23. 9. 2011. V této souvislosti soud opětovně uvádí, že žalobce po celou dobu správního řízení, které bylo vedeno před správním orgánem prvního stupně, neučinil sebemenší pokus dostavit se k tomuto správnímu orgánu v jiných datech, než které mu byly dosud nabízeny, třebaže jeho zdravotní stav při jeho dočasné pracovní neschopnosti mu umožňoval cestovat minimálně až do okolí moravské obce Velký Beranov, kdy se pohyboval i rychlostí 174 km/h, zatímco Městský úřad v Podbořanech tedy správní orgán prvního stupně se nachází jen cca 30 km východně od Karlových Varů, popř. ani nikdy nenavrhl jiný konkrétní datum, kdy by se mohl zúčastnit dotyčného ústního jednání. Žalobce tak neučinil přesto, že tak měl možnost učinit po ukončení jeho dočasné pracovní neschopnosti v srpnu 2011, kdy do dne 7. 9. 2011, tj. do dne odletu na jeho zahraniční dovolenou zbýval ještě zhruba týden, popř. tak mohl učinit po jeho návratu z této dovolené, dne 17. 9. 2011, když na další dočasnou pracovní neschopnost nastoupil až dne 23. 9. 2011.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalobci v době jeho dočasné pracovní neschopnosti či v době, kdy nebyl v dočasné pracovní neschopnosti tj. před jeho dovolenou nebo po jeho dovolené, nic nebránilo v tom, aby si sjednal vhodný termín k provedení ústního jednání se správním orgánem prvního stupně, což však žalobce zcela zjevně s rozmyslem neučinil. V důsledku toho si pak sám vzal možnost účastnit se ústního jednání, které se uskutečnilo dne 27. 9. 2011 a při němž byl dotyčný přestupek nakonec projednán. Soud je toho názoru, že za výše popsaného skutkového stavu správní orgán prvního stupně měl splněny všechny zákonné podmínky, zejména pak podmínky dané ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, proto, aby další omluvu žalobce z nařízeného ústního jednání na den 27. 9. 2011 ze zdravotních důvodů vyhodnotil jako účelovou a neakceptoval ji a ústní jednání uskutečnil v nepřítomnosti žalující strany. V této souvislosti je třeba uvést, že žalobce naprosto nedůvodně namítá porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu popř. ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, a tedy, že tedy měl mít zachované právo vyjádřit se ke všem podkladům před vydáním rozhodnutí, když z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně po uskutečněním ústním jednání dne 27. 9. 2011 právní zástupkyni žalobce zaslal písemnost ze dne 30. 9. 2011, č. j. DOP-33814/2011/Dol/9305/2011, v níž žalobce v intencích ust. § 36 odst. 3 zákona o přestupcích vyzval k uplatnění práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to do dne 10. 10. 2011. Toho žalobce nevyužil, když ke správnímu orgánu prvního stupně se posléze dostavila toliko právní zástupkyně žalobce s tím, aby namítla, že ústní jednání konané dne 27. 9. 2011 se nemělo pro řádnou omluvu žalobce konat, v důsledku čehož se žalující strana k nashromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí či k samotné podstatě věci nevyjádřila, ač tak nepochybně učinit mohla, když prvoinstanční rozhodnutí ve věci bylo vydáno až dne 31. 10. 2011. Současně v písemnosti ze dne 30. 9. 2011, č. j. DOP-33814/2011/Dol/9305/2011, bylo správním orgánem prvního stupně

žalující straně sděleno, že nebylo vyhověno žalobcově omluvě z ústního jednání nařízeného na den 27. 9. 2011.

Dále soud uvádí, že žalobce rovněž nedůvodně namítal skutečnost, že správní orgán prvního stupně pochybil, pokud okamžitě nevyrozuměl žalobce či jeho právní zástupkyni o této skutečnosti, a to např. formou telefonu či e-mailu. Soud má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu, kdy kontakt mezi správním orgánem prvního stupně a žalující stranou probíhal převážně v písemné podobě, přičemž ze strany správního orgánu prvního stupně tak bylo činěno výlučně, nedošlo k žádnému pochybení, pokud žalovaná strana byla správním orgánem prvního stupně rovněž písemně vyrozuměna o neakceptaci žalobcovy omluvy z ústního jednání nařízeného na den 27. 9. 2011, a to výše zmiňovanou písemností ze dne 30. 9. 2011, č. j. DOP-33814/2011/Dol/9305/2011. Tento postup se dle názoru soudu nevymykal dosavadnímu průběhu správního řízení a ani nevykazoval žádné znaky svévole dotyčného správního orgánu.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že předmětnou žalobu z hlediska uplatněných námitek ze strany žalobce vyhodnotil jako naprosto nedůvodnou, když napadené rozhodnutí včetně prvoinstančního rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. předmětnou žalobu zamítl. Pro úplnost soud ještě dodává, že o případné moderaci trestu za dotyčný přestupek soud nerozhodoval, neboť moderační trestu dle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. připadá v úvahu výlučně za předpokladu, že žalobce o ni požádá soud ve správní žalobě. Žalobce však o upuštění od trestu v předmětné žalobě nepožádal.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. března 2012

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce